

Re-conceptualizing the History of Islamic Philosophy: Islamic Philosophy of Mind and the Epistemic Critique of Naturalism as a Model

Ahmed Abdel Meguid, PhD
Syracuse University (Syracuse)

There is a major problem in the study of the history of Arabic philosophy. While the historiography of Classical Greek philosophy hardly ever precludes the philosophical engagement with its themes and their critical reinterpretation by analytic and continental philosophers alike, the case is different in the study of Arabic philosophy. Dimitri Gutas identified this problem almost two decades ago in his important study "On the Study of Arabic Philosophy in the Twentieth Century: An Essay on the Historiography of Arabic Philosophy." According to Gutas, three reductive approaches dominated the study of Islamic philosophy. These are: the orientalist approach which reduces Islamic philosophy to commentaries, even if critical, on Greek and late-antiquity Christian commentaries on Greek philosophy; the Sufi approach that tends to reconstruct the core of Islamic philosophy in terms of traditionalist theosophy and the conservative approach by Leo Strauss and his students which reconstructed Islamic philosophy based on its political commitments. Gutas suggests that Arabic philosophy should be studied as an autonomous philosophical tradition; however, Gutas did not articulate the foundations of this approach. In response to this scholarly lacuna, this study suggests a new thematic approach to the history of Arabic/ Islamic philosophy as an epistemic critique of Greek naturalistic psychology and philosophy of mind. The study argues that from as early as the late 8th and early 9th centuries C.E. through the post classical period (post 13th century C.E.) there has been a systematic interest in critiquing Greek naturalism and a turn toward epistemic questions in Islamic philosophy of mind. The study argues that using this thematic emphasis on an epistemologically oriented philosophy of mind could be used as a basis for reconstructing the study of the history and significance of Islamic philosophy.

The first part focuses on al-Kindi's (d. 873 C.E.) psychology showing how he was interested in epistemologically differentiating the domain of sense data and physical knowledge from rational speculation.

The discussion will critically address the work of Alfred Ivry and Peter Adamson highlighting how the view it puts forward sheds new light on key problems they identified with al-Kindi's epistemology and philosophy of mind. I then turn to the second major Arabic philosopher Abū Nasr al-Fārābī (d. 950. C.E.) focusing on his theory definitions and how it employed al-Kindi's and other earlier theologians' critiques of Aristotle's essentialist theory of definitions in terms of species-forms. The discussion lays specific emphasis on the problem of individuation and the metaphysics of objects and how this reflects the epistemic orientation of al-Fārābī's philosophy of mind. In this respect, the study will critique Butterworth's and Mahdi's interpretation of al-Fārābī's psychology.

The second part of the study turns to Avicenna's (d. 1037 C.E.) philosophy of mind and its critical reception by Averroes (d. 1198 C.E.). Thoroughly examining the development of Avicenna's interest in expanding the role of the internal senses as a medium for epistemically combining the intellectual (mind dependent) concepts and empirical data (mind independent), the study will show how Avicenna developed this epistemically oriented philosophy of mind. In this vein, the study will critically engage with current scholarship by Adamson, McGinnis and Wisnovsky. The discussion will then turn to Averroes's critique of Avicenna's psychology in the *Middle Commentary on the De Anima* and the *Long Commentary on the Metaphysics* (focusing on Books Z and Λ). The discussion will focus on his critique of Avicenna's conflation of ontological and epistemological questions in his metaphysics despite his epistemic commitments in his logic and psychology. The study will then show with how Averroes developed Avicenna's epistemic commitment in his theory of imagination in the *Middle Commentary on the De Anima*.

The third and concluding part of the study subsequently turns to the development of Averroes's theory of imagination in Ibn al-'Arabī's (d. 1240) philosophy of mind. The study demonstrates the way in which Ibn al-'Arabī expands the epistemic role of the imagination and metaphysics of objects into a theory of representational consciousness. The discussion specifically concentrates on his theory representation (*mithāl*) indicating its influence on late post-classical Islamic philosophy focusing on its development in the psychology of Ismāil al-Gelenbevi (d. 1790 C.E.). The study concludes with suggestions of how this thematic emphasis on the epistemic orientation of Islamic philosophy of

mind could challenge the narrative of the history of philosophy and specifically early and late modern philosophy has been constructed.

Історіографічна проблематика в концепції Р. Рорті

Ксенія Мейта

Національний Університет «Києво-Могилянська академія» (Київ)

Ричард Рорті – видагний представник неопрагматизму, для якого питання історіографії поєднується з романтичним розумінням філософа як певного новатора, котрий руйнує усталені словники попередників, на рівних ведучи з ними діалог та дискутуючи щодо пропонуванних змін. Окреслена проблематика аналізується автором в есе «Історіографія філософії: чотири жанри», що є частиною збірника «Філософія в історії» (1984), впорядкованого в співпраці з К. Скіннером та Дж. Б. Шнеєвіндом. Відповідно, метою цього дослідження є аналіз переваг і недоліків жанрів історіографії, пропонуванних Р. Рорті до розгляду, та моделювання горизонту їхнього можливого застосування.

Першим історіографічним методом, якому надає перевагу сам автор, є раціональна реконструкція, суть котрої полягає в тому, аби звертатися до доробку мислителів минулого на рівних, моделюючи діалоги сучасних філософів із їхніми попередниками. У такому разі творці минулих словників сприймаються як вчені, здатні до перевиховання, що, здійснивши певні революційні для свого часу відкриття, продовжували перебувати під тиском ідолів минулого, але були б спроможні легко погодитися зі своїми сучасниками- опонентами внаслідок взаємообміну в розмові, перебуваючи в рівних умовах. По суті іронік намагається екстраполювати наукові підходи на історію інтелектуальних пошуків людства, адже представники природничих галузей прагнуть досягти певного консенсусу щодо використовуваних ними загальних положень, водночас відкидаючи концепції моральних авторитетів, неспроможність яких була доведена подальшими розробками. «Фрегеанці, кріпкеанці, попперіанці, вайтгедіанці та гайдегеріанці